

אנחנו, שמוטי הוסת

לא בצל

ירוחם, אגדת חורף

ילד עירם על החוף,
ילד עירם בסוף,
פלג העור הפסוף
בעין החמה,
קנה גופו לא קמל.

כחושָה ועטופה רוחות קרדם
השמש מתעטשת במכתש,
העירה שקעה עם החרטום
בחרטות הערב הנזקש.

עלם עירם ברחוב,
עלם עירם לא בצל,
הולך לא נכלם,
באלמות קרמל
לילה מאיר את חלוקי נחליו.

ככביש המסתים באין מוצא
הריק תופח כמו מפרש מרוט,
האפלה שוככת כמו נוצה
על הקריה שלא תמצא חרות.

גבר עירם בחלון,
גבר עירם על הגג,
לא בגפו בשלג יחף,
ולא חף.

ושביל הבשם נח על הצואר
פולש לחשף על נימי הקול,
מוטל פשוק בעמק המרבד.

במבט מזגג
הקרת דוקרת,
הגוף מתאדה
ועף.

על הגבעות בשפך המדבר
אורבים ומקיזים זבובי החול
באבק עד.

מכתב לשרה אמנו

To Sarah J. Connor

כָּאן בְּעֵתִיד
קוֹלְךָ הַחוֹמָה בְּרֵעַשׁ
עָכוּר.

סְלִילִי עֲבֹר
פְּקָדָה, צוּאָה, זְכוּן,
עָבוּר

הַיָּן
שִׁשְׁלַח אֶת אֲבִיו
לְהַפְרוֹת אֶת אִמּוֹ
בְּחֵלֶב סָגֹל
וְלָמוֹת.

כָּאן בְּעֵתִיד
אֲנִי וְאַתָּה
בוֹעוֹת שֶׁל גְּפָרִית
מוֹטָלוֹת בְּצֶלֶם
הָאוֹב הַחֲנוּט.

צָבָא פְּלִיטִי הַכְּתָבָה,
שְׁהוֹתִיר לָךְ הָאֵב,
בְּטָרֶם שֶׁבֶר אֶת הַקֶּסֶת.

נִשְׁרֵת דְּבָרֵי הַיָּמִים,
שְׁאוּלִי נֶאֱמָרוּ,
אֲנִיחָנוּ
שְׁמוּטִי הַנֶּסֶת.